

Befætningen, der beſtod dels af ſvenſke, dels af danſke Dyr, blev nedſlagen i de følgende Dage tilligemed en anden Befætning, ſom var kommen i Berøring med den. Ingen af de danſke Dyr bleve fundne angrebne, hvorimod dette var Tilfældet med ialt 5 ſvenſke Stude. Diſſe Dyr bleve alſaa ſlagtede omtrent 4 Uger efter, at de vare komne fra Sverig. For de 4 af diſſe Dyrs Bedkommende fandtes Sygdommen at være paa et ſaa tidligt Stadium, at det blev anſet for afgjort, at de havde ſaaet den efter Ankomsten hertil, men for den femte Studes Bedkommende hævdedes det af de danſke Veterinærer, at Sygdommen var mindſt 6 Uger gammel, og at Dyret derfor maatte have bragt den med fra Sverig. Denne Paaſtand blev imidlertid modſagt af den ſvenſke Autoritet, Dr. Lindquiſt, der iøvrigt var enig i, at det var ondartet Lungesyge. Han paaſtod, at Sygdommen ikke var ældre, end at alle Dyrene godt kunde være blevne ſmittede i Løbet af de 4 Uger, og han hentydede til, at Smitten muligviſ kunde være bleven indført fra Tydſkland, hvorfra vi ſom bekiendt indføre noget Kvæg, og hvor den ondartede Lungesyge er ſtationær. Denne Mulighed blev mærkverdiggviſ ogſaa af en af ſelve de danſke Autoriteter, Dr. Bang, i en Artikel i „Morgenbladet“ for 17de Februar 1881 betegnet ſom værende ikke ganſke udeluſtet. Alſaa, det vil ſes, at ogſaa i dette Tilfælde foreligger der ikke noget afgjørende Beviſ for, at Sygdommen er kommen fra Sverig, idet ſelv vore egne Autoriteter ikke med fuld Beſtemthed tør faſtholde denne Paaſtand. Da det jo imidlertid dog var muligt, ja ſandſynligt, at Sygdommen var kommen fra Sverig, blev der foranlediget meget odtidgaende Underſøgelſer i Sønkøping og Kronoberg Lehn, fra hvilte de ſyge Dyr og mange andre vare blevne førte til Brigſtad Marked. Dr. Lindquiſt underſøgte 15 Sogne paa over 10 Kvadratmile, og der blev foranſtaltet Underſøgelſer i en Mængde andre Sogne af de ſvenſke Autoriteter, men man fandt ikke Spor af Sygdommen. Saa komme vi til den 3die Gruppe af Tilfælde, dem, ſom koncentrere ſig om Veſterbro. I Februar 1881 erklæredes Sygdommen at findes i en Kreaturhandlers Stald paa Veſterbro. Denne Gang var det to danſke Køer, der vare ſyge; de vare komne fra Egnene ved Næſtved og Frederikſlund. De havde kun ſtaaet i Stalden en 10—11 Dage, inden de bleve ſyge, og det var derfor, om ikke afgjort, ſaa dog ialt ſald meget ſandſynligt, at hviz det virkelig var den ondartede Lungesyge, ſom de lede af, maatte de have bragt den med ſig fra Hjemmet. Men dette var ikke

den Slutning, vore Autoriteter kom til, og der blev, ſaavidt mig bekiendt, ikke foranſtaltet nogenſomhelſt Underſøgelse paa diſſe Kreaturers Hjemſted, ja Autoriteterne ſynes paa Forhaand at have været ſaa overbeviste om, at Sygdommen kun kunde være kommen fra Sverig, at de i Begyndelſen ſynes at have antaget, at ogſaa diſſe Kreaturer vare ſvenſke og ikke danſke. Dette er den første Feil fra Admiſtrationens Side. Efterat nu Sygdommen var konſtateret, traf man den meget fornuftige Foranſtaltning at ſætte en Række af Befætninger under Tilſyn, ſom i den senere Tid havde modtaget Kvæg fra den nævnte Stald, og ſaa Dage efter, i Begyndelſen af Marts, erklæredes da Sygdommen at findes paa Nageſholm. En Ko, ſom havde været ſyg, døde derden 4de Marts, og erklæredes at have lidt af Drens ondartede Lungesyge. For denne enkelte Køs Bedkommende ſyntes Forholdet endelig ikke at kunne tillade nogen Tvivl. Der ſyntes her ved første Diekaſt at foreligge et Tilfælde, ſom utvivlſomt maatte godtgjøre, at Sygdommen var kommen fra Sverig. Denne Ko var kjøbt den 2den Februar i Helsingborg og var bragt den 3die Februar til Veſterbro, og allerede den næſte Dag, den 4de, var den befordret videre til Nageſholm, hvor den ſtrax ved Ankomsten viſte ſig at være ſyg og vedblev at være det, indtil den, ſom ſagt, den 4de Marts døde. Nu ſyntes der alſaa at foreligge utvivlſomt Beviſ for, at forſaa-vidt den havde lidt af ondartet Lungesyge, maatte den have bragt denne ned med fra Sverig. Dermed kunde da ogſaa forklæres de to danſke Køers Sygdom, idet de kunde have ſaaet Smitten af den ſvenſke Ko. Som Følge heraf traf Indenrigsminiſteriet under den 16de Marts Beſtemmeleſe om at forbyde Indførelſe af levende Kvæg fra Sverig. Jeg ſkal nu ikke opholde mig ved, at Miniſteriet under alle Omſtændigheder vilde have handlet mere henſynsfuldt overfor Sverig, hviz det havde opſat at udſtede dette Forbud, indtil de ſvenſke Autoriteter, ſom juſt i de ſamme Dage ventedes til Kjøbenhavn for at forhandle om Sagen, vare ankomne, men det maa paa den anden Side erkjendes, at naar Miniſteriet antog, hvad det efter de foreliggende Oplyſninger ubetinget maatte være berettiget til at antage, at her forelaa et Tilfælde, ſom beſtemt godtgjorde, at Sygdommen maatte være kommen fra Sverig, maatte det ſølgelig ogſaa være berettiget til at udſtede dette Forbud. Jeg reiſer derfor ikke nogen ſærliig Anke imod, at dette Forbud blev udſtedt.

Men hvorledes udvillede Sagen ſig nu i det Følgende? Svenſterne ſagde: „Det er